

РЕШЕНИЕ

№ 7061

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Влагова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **10379** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

1

3

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с
чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] [населено място] срещу
Решение от 18.07.2012 година, постановено по н.а.х.дело №5355/2012 година по
описа на СРС,122 състав, изменящо Наказателно постановление
№23-2304365/13.12.2011 година на Директор на Дирекция "Инспекция по труда", с
което последният на основание чл.416 от КТ, вр с чл.414,ал.3 от КТ наложил на
[фирма]" имуществена санкция в размер на 5000 лева за извършено нарушение на
чл.62,ал.1 от КТ, като намалил размера на същата от 5000 лева на 1500 лева.

В касационната жалба се навеждат подробни доводи за неправилност и
незаконосъобразност на атакуваното съдебно решение. Твърди се, че съдът не е
обърнал внимание на разпоредбата на чл.415в, от КТ, която изрично е обявила за
маловажни случаи извършеното нарушение. Сочи се още, че при издаване на
наказателното постановление и акта са допуснати съществени нарушения на
съдопроизводствените правила в посока, непосочване датата на извършване на

нарушението. Иска се отмяна на обжалваното решение и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът- [фирма] [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат П., редовно упълномощен с пълномощно от първата инстанция, който поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по касация- Дирекция "Инспекция по труда" [населено място], редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор Костов, изразява становище за неоснователност на касационната жалба и за правилност и законосъобразност на оспореното съдебно решение.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база, правилно е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.62, ал.1 от КТ вменяваща му в задължение в качеството на работодател да сключи трудов договор в писмена форма, като в случая не е сключил Трудов договор в писмена форма с лицето М. Д. П., започнала да престира работната си сила на 01.07.2011 година. Твърдението на касатора, че работникът има сключен трудов договор от 28.07.2011 година не може да обуслови липса на осъществено нарушение. На първо място, в този договор липсва положен подпис от страна на работника. На второ място, работникът е сигнализирал Инспекция по труда и то на дата 26.09.2011 година, че работи именно от 01.07.2011 година при касатора, но все още няма сключен трудов договор. На следващо място, този Трудов договор е създаден само и единствено с цел защитната теза на касатора, че има сключен такъв. На следващо място, приложените Уведомления до НАП- незаверени от последната, не могат да обусловят, че работодателят е сключил трудов договор със съответния работник, респективно на това, че му е връчил екземпляр от договора преди да започне да изпълнява задълженията си по трудовото правоотношение. На следващо място, върху представените уведомления има дата 17.11.2011 година, а обстоятелството, че по време на проверката правоотношението на работника е прекратено и то с нарочна заповед, е ирелевантно към извършеното нарушение, защото при казаното по-горе, разпоредбата на чл.62, ал.1 от КТ изисква наличието на писмена форма на трудов договор и то като условие за действителност, а не за доказване. След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя, съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на касатора. Напълно неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че в АУАН и в Наказателното постановление липсва посочване на датата на извършване на нарушението. От съдържанието на АУАН и от самото наказателно постановление се установява, че касаторът е санкциониран за неизпълнение на разпоредбата на чл.62, ал.1 от КТ- да

сключи писмен договор с лицето П. и то преди последният да започне да осъществява трудови функции, а самото неключване на трудов договор осъществява нарушението, което е чрез бездействие и същото трае, докато бъде преустановено, респективно на това установено. В конкретния случай, от момента на започване на работа -01.07.2011 година до установяване на нарушението 18.10.2011 година, касаторът е осъществявал състава на нарушението, визиран в чл.62,ал.1 от КТ. Съществено тук е ,че при нарушенията, осъществени чрез бездействие, няма как да бъде посочена датата на извършване, защото от момента на изтичане на съответния срок, в който задълженият субект е следвало да предприеме съответното поведение, нарушението се осъществява непрекъснато и то докато не бъде преустановено ,респективно на това установено. Анализирайки всички събрани доказателства, обосновано СРС е приел, че административно- наказващият орган е наложил санкция в завишен размер -5000 лева и намалил същата да минимума, предвиден в закона- 1500 лева. Настоящата съдебна инстанция намира, че така намалената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение, и ще допринесе за постигане целите на наказанието ,визирани в чл.12 от ЗАНН.Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора ,че нарушението е маловажно и следва да бъде приложена разпоредбата на чл.415 в от КТ, защото изричната разпоредба на чл.415 в от КТ сочи, че не са маловажни нарушенията на [чл. 61, ал. 1](#), чл. 62, ал. 1 и 3 и [чл. 63, ал. 1 и 2](#)/ какъвто е процесният случай. Като е достигнал до тези правни изводи, СРС е постановил едно правилно решение ,което следва да бъде оставено в сила , а предявената срещу него жалба- отхвърлена.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК,Административен съд
София- град Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 18.07.2012 година, постановено по н.а.х.дело № 5355/2012 година по описа на СРС,122 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.